

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/402/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214201086
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2214201086.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: L. H., nar. XX.XX.XXXX, H., L. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Petrom Bilkovičom, advokátom, Bratislava, Strojnícka 8, proti žalovanému: C. I., nar. XX.XX.XXXX, L. L., M. L. XX, o zaplatenie 9.990,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 12C/222/2015-92 zo dňa 11.01.2016, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti v prvom odseku výroku a v časti náhrady trov konania v štvrtom odseku výroku **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovanému **p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým odsekom výroku žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 7.000,- Eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 14.200,- Eur od 01.07.2012 do 09.08.2013, zo sumy 9.200,- Eur od 10.08.2013 do 20.08.2013, zo sumy 9.100,- Eur od 21.08.2013 do 17.09.2013, zo sumy 9.000,- Eur od 18.09.2013 do 03.10.2013, zo sumy 8.900,- Eur od 04.10.2013 do 05.11.2013, zo sumy 8.800,- Eur od 06.11.2013 do 07.01.2014, zo sumy 8.700,- Eur od 08.01.2014 do 04.02.2014, zo sumy 8.600,- Eur od 05.02.2014 do 05.03.2014, zo sumy 8.500,- Eur od 06.03.2014 do 10.04.2014, zo sumy 8.400,- Eur od 11.04.2014 do 09.05.2014, zo sumy 8.300,- Eur od 10.05.2014 do 06.06.2014, zo sumy 8.200,- Eur od 07.06.2014 do 18.07.2014, zo sumy 8.100,- Eur od 19.07.2014 do 03.09.2014, zo sumy 7.900,- Eur od 04.09.2014 do 31.10.2014, zo sumy 7.800,- Eur od 01.11.2014 do 29.12.2014, zo sumy 7.600,- Eur od 30.12.2014 do 30.04.2015, zo sumy 7.400,- Eur od 01.05.2015 do 25.11.2015, zo sumy 7.200,- Eur od 26.11.2015 do 30.12.2015 a zo sumy 7.000,- Eur od 31.12.2015 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým odsekom výroku súd konanie o zaplatenie 1.800,- Eur zastavil. Tretím odsekom výroku súd vo zvyšku žalobu zamietol. Štvrtým odsekom výroku súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 2.097,67 Eur na trovách právneho zastúpenia a vo výške 467,22 Eur na ďalších trovách, k rukám právneho zástupcu žalobcu, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie použitím § 657, § 658 ods. 1, § 566 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci platne uzavreli zmluvu o pôžičke, na základe ktorej v zmysle predloženého dokumentu žalobca poskytol žalovanému sumu 13.900,- Eur s tým, že bude pôžička s mesačne splácaným úrokom vrátená do 30.06.2012. Sumu na poskytnutej pôžičke súd ustálil v zmysle písomného znenia zmluvy, ktorá bola spísaná podľa zhodných výpovedí oboch účastníkov až následne po prevode peňazí a súdu nebol jednoznačne a hodnoverne preukázaný účel zvyšnej časti prevedených peňazí (990,- Eur). Rovnako však neboli súdu zo strany žalovaného jednoznačne

a hodnoverne preukázané ním tvrdené hotovostné mesačné splátky 100,- Eur po dobu 18 mesiacov, zhodnými výpovedami svedkýň boli takto dokázané výlučne dve splátky, na ktorú skutočnosť súd prihliadol a v časti nároku na 990,- Eur a 200,- Eur žalobu zamietol. S prihliadnutím na platby potvrdené žalobcom v sume celkom 7.200,- Eur (a nie ako tvrdí v sume 7.300,- Eur) tak žalovanému ostáva na pôžičke zaplatiť sumu 7.000,- Eur (13.900,- plus 5x 100,- Eur, ktoré mal žalovaný vrátiť mínus vrátených 7.200,- a 2x 100,- Eur), ku ktorej zaplaceniu ho súd zaviazal. Súd priznal zároveň žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania (uplatnený v súlade so zákonom) z priznanej čiastky a uhradených čiastkových platieb, odo dňa navrhovaného žalobcom, keďže žalovaný sa s vrátením pôžičky preukázateľne dostal do omeškania. Súd nepovolil žalovanému dlh na pôžičke splácať, od splatnosti pôžičky mal dostatok časového priestoru na jej čo aj postupné vrátenie, pričom dohoda o splátkach tu nebola preukázaná. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p. a žalobcovi ako úspešnejšej strane sporu priznal náhradu trov voči žalovanému v rozsahu 78% (podľa pomeru úspechu žalobcu a žalovaného 89%:11%), a to zo súdneho poplatku zaplateného vo výške 599,- Eur a z trov právneho zastúpenia - v zmysle špecifikácie vyhotovenej advokátom vo výške tarifnej odmeny za 8 úkonov právnej služby (1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. podanie žaloby, 3. písomné vyjadrenie k odporu, 4. - 5. účasť na pojednávaniach dňa 27.07.2015 a 14.09.2015 - obidve odročené, 6. - 8. účasť na pojednávaniach 19.10.2015, 25.11.2015 a 11.01.2016), a to 6x 270,54 Eur a 2x 67,64 Eur (1/4 tarifnej odmeny), paušálne výdavky 2x 8,04 Eur (za úkony právnej služby vykonané v roku 2014), 5x 8,39 Eur (...v roku 2015) a 1x 8,58 Eur (... v roku 2016), cestovné 5x Bratislava - Dunajská Streda a späť, spolu 135,10 Eur, náhrada straty času (podľa vzdialenosti Bratislava - Dunajská Streda - 2 polhodiny) 4x 2x 2 polhodiny á 13,98 Eur a 1x 2x 2 polhodiny á 14,30 Eur, 20% DPH, celkom (na trovách právneho zastúpenia) 2.689,32 Eur. V zmysle predloženej špecifikácie súd žalobcovi priznal k náhrade odmenu a náhradu paušálnych výdavkov za 8 úkonov právnej služby, preukázateľne vykonaných a účelných. Nepriznal k náhrade úkon pod pol. 7., nakoľko úkon („písomné späťvzatie návrhu v časti pre správanie odporcu" dňa 24.11.2015) nebol účelný, súvisel s ústnym prednesom na pojednávaní dňa 25.11.2015.

3. Proti tomuto rozsudku v jeho vyhovujúcej časti podal odvolanie žalovaný, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalovaného zaviazat' len na zaplatenie sumy 4.800,- Eur. Odvolanie odôvodnil len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že žalovaný je dlžný žalobcovi 7.000,- Eur, v skutočnosti mu dlží 4.800,- Eur. Podľa odvolateľa rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Žalobca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalovaného sa vyjadril písomne prostredníctvom advokáta, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, uplatniac si náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že odvolací prejav žalovaného neobsahuje žiadne odôvodnenie odvolacích tvrdení. Z jeho podania je zrejmé, že napáda výrok súdu týkajúci sa istiny, ktorá má byť podľa neho 4.800,- Eur a nie priznaná istina 7.000,- Eur. Z vykonaného odkazovania súdom prvej inštancie a z dôkazov produkovaných žalobcom a aj samotným žalovaným však vyplýva, že pohľadávka v čase rozhodovania bola v sume 7.000,- Eur. Žalovaný neuvádza žiadne nové skutočnosti a ani dôkazy, ktoré by svedčili v prospech jeho tvrdení. Odvolanie žalovaného je nedôvodné.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p."), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p."), pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

7. Čo sa týka rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

8. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

9. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

10. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 325/2009, zo dňa 30. júna 2010).

11. Medzi účastníkmi nebolo sporné uzavretie zmluvy o pôžičke, žalovaný namietal len zostatok nevrátenej časti pôžičky, keď podľa neho tento je vo výške 4.800,- Eur.

12. Súd prvej inštancie vykonával dokazovanie podľa príslušných ustanovení O.s.p., účinných do 30.06.2016, keď v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

13. Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

14. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právny predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

15. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie správne preukázať, že žalobca a žalovaný platne uzavreli zmluvu o pôžičke, na základe ktorej v zmysle predloženého dokumentu žalobca poskytol žalovanému sumu 13.900,- Eur s tým, že bude pôžička s mesačne splácaným úrokom vrátená do 30.06.2012. Výšku poskytnutej pôžičky súd prvej inštancie správne ustálil v zmysle písomného znenia zmluvy, ktorá bola spísaná podľa zhodných výpovedí oboch strán až následne po prevode peňazí a súdu nebol jednoznačne a hodnoverne preukázaný účel zvyšnej časti prevedených peňazí (990,- Eur). Rovnako však neboli súdu zo strany žalovaného jednoznačne a hodnoverne preukázané ním tvrdené hotovostné mesačné splátky 100,- Eur po dobu 18 mesiacov, zhodnými výpoveďami svedkýň boli takto dokázané výlučne dve splátky, na ktorú skutočnosť súd prihliadol a v časti nároku na 990,- Eur a 200,- Eur žalobu zamietol. S prihliadnutím na platby potvrdené žalobcom v sume celkom 7.200,- Eur (a nie ako tvrdí v sume 7.300,- Eur) tak žalovanému ostáva na pôžičke zaplatiť sumu 7.000,- Eur (13.900,- plus 5x 100,- Eur, ktoré mal žalovaný vrátiť mínus vrátených 7.200,- a 2x 100,- Eur), ku ktorej zaplateniu ho súd prvej inštancie správne zaviazal. Žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza žiadne konkrétne argumenty, ktorými by odôvodňoval nesprávne právne či skutkové závery súdu prvej inštancie.

16. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

17. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

18. Ako už bolo konštatované vyššie, súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, vychádzajúc zo žalobného návrhu, pričom žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie na svoju obranu nepredložil a ani neoznačil žiaden taký relevantný dôkaz, ktorý by bol spôsobilý zbaviť ho povinnosti plniť dlh žalobcovi.

19. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti v prvom odseku výroku, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania v štvrtom odseku výroku, odvolaním osobitne nenapadnutého, v súlade s ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

20. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom pvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).